

5. Întristare, bucurie, iertare

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 1.23 - 2.11

Adevăratul motiv pentru care Pavel nu venise încă în Corint, era dragostea. Toate acuzațiile privind schimbarea itinerariului său erau false și le-a respins cu hotărâre. Dumnezeu i-a fost martor!

Dacă ar fi venit în Corint când încă mai existau multe lucruri de care să se plângă din punct de vedere spiritual, ar fi trebuit să fie autoritar cu ei. Ar fi trebuit să-i mustre cu fermitate. A vrut să-i scutească de asta. A așteptat până când ei s-au convins, ca răspuns la prima sa scrisoare, că într-adevăr la ei erau lucruri în neregulă.

Atitudinea pe care o ia față de corinteni pare a fi o atitudine de stăpân peste credința lor. Dar nu este așa. Nici un apostol, nici măcar Pavel, nu a vrut vreodată să stea între credincioși și Dumnezeu. Niciodată o persoană, oricât de talentată ar fi, nu ar trebui să stea între tine și Dumnezeu. Dacă ești încă tânăr în credință, riști să-ți modelezi viața de credință pe modelul creștinilor care îți plac foarte mult. Acest lucru în sine nu este atât de rău, dacă te asiguri că tu însuși intri sau rămâi într-o relație personală bună cu Domnul Isus. Altfel, riști să imiți modelul tău fără să fi vorbit cu Domnul Isus despre asta. Lot a fost unul care în viața sa de credință s-a sprijinit complet pe Avraam. Avraam a fost un mare credincios, dar nu a fost un model perfect. Nu există un om care să fie un model perfect. Nu te lăsa stăpânit de alții în viața ta de credință și nu stăpâni peste credința altora.

Pavel nu voia să domine, ci să lucreze pentru ca corinteni să poată fi din nou cu adevărat fericiți. Păcatul în adunare nu face pe nimeni fericit. Abia după ce păcatul este îndepărtat există din nou bucurie. De aceea le scrisese și nu pentru a stăpâni peste ei. La urma urmei, ei stăteau prin credință. Aceasta înseamnă că ei erau orientați spre *Dumnezeu* și nu spre oameni.

Pavel a vrut cu plăcere să vină la Corint, dar fără tristețe. Această tristețe fusese subînțelesul primei sale scrisori. El îi întristase cu scrisoarea sa. Din fericire! Pentru că asta însemna că își dăduseră seama că nu era totul în regulă cu ei. Dar acum bucuria putea să revină acolo, pentru că ei îl îndepărtaseră din mijlocul lor pe curvarul despre care scrisese în 1 Corinteni 5 și pentru că acest om ajunsese la înțelegere. Acest om, însă, fusese cel mai îndurerat. Pocăința sa de păcatul său l-a bucurat pe Pavel. Acesta fusese scopul scrisorii pe care el a scris-o. Avea încredere că și corinteni erau la fel de bucuroși ca și el. El le permite să arunce o privire în inima sa și le arată ce se întâmpla în ea atunci când a scris prima sa scrisoare. Pentru unii, scrisoarea a făcut probabil o impresie foarte rece, detașată, ceva de genul acesta: „Iată-l din nou pe pesimist, pe profetul care vestește nenorocirea.” Aici arată ce l-a animat cu adevărat. Inima lui era plină de teamă, avea lacrimi în ochi, motivul său era dragostea. Când știi că acesta este fundalul unei muștrări, ți se înmoaie inima. Atunci ești gata să accepți o muștrare și să corectezi în viața ta ceea ce nu este bun. Ar fi frumos să ne tratăm așa unul pe celălalt.

Și totuși, ceva încă lipsea la corinteni: ei trebuiau să-și arate din nou dragostea și față de fratele pocăit. Ar trebui să-l ierte din inimă. Acest frate îl întristase foarte mult pe Pavel și, de fapt, și pe toți ceilalți. La început nu le păsa prea mult, nici măcar nu se întristaseră că un asemenea păcat se întâmplase în mijlocul lor (1 Corinteni 5.2). Din fericire, prin prima scrisoare a lui Pavel ei s-au întristat de păcatul din mijlocul lor. Îl îndepărtaseră pe cel rău din mijlocul lor și, astfel, au executat cu toții împreună pedeapsa care era necesară. Acest lucru l-a condus pe acest om - din fericire - la pocăință. Căci acesta este scopul oricărui act de disciplină din partea Adunării. Prin pocăința sa, relația fratelui cu Domnul s-a restabilit. Dar trebuie să mai fie ceva: și Adunarea trebuie să-l ierte. La urma urmei, adunarea l-a dat afară din cauza păcatului său; prin urmare, ea trebuie să-l primească înapoi după ce el a arătat căință. Ar trebui să fie o bucurie să primești înapoi în părtășie pe cineva care s-a pocăit. Ce pagubă este să constatăm că la corinteni exista o anumită lenevire în a-l ierta și a-l mângâia. Mai întâi au fost prea leneși pentru a exercita disciplina, iar acum au fost prea leneși pentru a ierta.

Dacă te cunoști puțin, vei recunoaște acest lucru. Iertarea adevărată este uneori foarte dificilă. Poate că alții ți-au făcut o mulțime de lucruri rele, te-au înșelat, te-au furat, au vorbit urât despre tine, te-au maltratat sau au abuzat de tine. S-ar putea ca ei să nu-ți fi cerut să-i ierți. Dar simți în inima ta dorința sau chiar reticența de a ierta. Sper că, dacă constăți că nu ești dispus să ierți într-un anumit caz, această lipsă de voință se va transforma într-o dorință de a ierta. Dumnezeu vrea să te ajute în acest sens. Vor exista cu siguranță credincioși pe care El îi poate și îi va folosi în acest scop. Caută-i și discută cu ei în privința aceasta. Atunci va fi mai ușor pentru tine.

La omul din Corint era o căință reală. Când se gândea la ceea ce făcuse, putea să dispere. Ce nenorocire și ce suferință a provocat altora! Pavel i-a îndemnat pe corinteni să-l convingă de dragostea lor. Acest lucru îi va aduce liniște în inimă. Furtuna se va liniști. Întotdeauna se gândea cu rușine la ceea ce făcuse. Cine nu are lucruri la care să se gândească cu rușine (Romani 6.21)? Iertându-l, ei trebuiau să arate că erau ascultători în toate. Pavel li se alătură apoi, iertându-l și el pe călcătorul de lege care s-a pocăit. Așadar, mai întâi corinteni trebuiau să-l ierte pe cel care a greșit și abia apoi Pavel li se alătură și de asemenea îl iartă. Deci, vezi că el recunoaște pe deplin responsabilitatea adunării și nu se situează deasupra ei. El iartă, pentru că acesta este gândul lui Hristos. Hristos este astfel glorificat.

Marele împotrivor al lui Hristos, satan, va face tot ce-i stă în putință pentru a semăna discordie. Ceea ce vrea satan este foarte clar. Ce avantaj ar fi fost pentru el dacă ar fi existat diferențe între acțiunile Adunării și cele ale apostolului! El vrea ca noi să cădem mereu într-o extremă sau alta. El vrea ca noi să nu fim atât de stricți cu disciplina. Dacă aceasta nu-i reușește, atunci vrea ca noi să nu ne grăbim să iertăm. Ce ar trebui să facem? Privește doar la Domnul Isus. Când Îl ai pe El în fața ta, știi ce ai de făcut.

Citește încă o dată 2 Corinteni 1.23 – 2.11. – Ce experiență ai tu cu iertarea? Cât de mult ți s-a iertat? Trebuie tu să ierți cuiva?

6. O mireasmă a lui Hristos

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 2.12 - 17

Pavel nu este apostolul arogant, sigur pe sine, care scrie așa într-o doară. În unele pasaje din scrisorile sale ar putea apărea această impresie. Dar asta nu este din cauza lui Pavel, ci a cititorului.

Faptul că Pavel, în calitate de apostol inspirat, a scris o scrisoare către credincioșii din Corint, pe care aceștia nu o puteau ignora, nu schimbă faptul că și el era o ființă umană normală, cu sentimente pe care le poți avea și tu. El era plin de neliniște. Aștepta o relatare din Corint, dar aceasta nu a venit. Tensiunea creștea cu fiecare zi care trecea. Din plinătatea inimii sale și mânat de dragoste, le scrisese o scrisoare plină de avertismente severe. Asta a fost necesar. Cum vor fi primit ei această scrisoare? De-ar veni Tit cât mai repede! El l-ar putea elibera de neliniștea lui chinuitoare cu relatările sale din Corint.

În momentul în care aceste sentimente îl preocupau, Pavel se afla în Troa. Ei bine, stătea ... La el nu era ședere. Era activ cu hărnicie. Avea în față un mare câmp de lucru. Domnul îi deschisese o ușă acolo, adică îi dăduse multe ocazii de a predica Evanghelia acolo. Mulți evangheliști ar fi foarte recunoscători pentru un astfel de câmp de lucru. El a putut lucra acolo cu folos. Inima lui Pavel bătea pentru Evangheliie. Putea să se desfășoare acolo, ca să spunem așa, și să-L propovăduiască pe Hristos. Pentru el nu a existat nicio îndoială dacă se afla la locul potrivit, pentru că Domnul l-a confirmat în lucrarea sa.

Și totuși, era neliniștit. Pentru el exista ceva dincolo de mântuirea păcătoșilor, și anume glorificarea lui Hristos, așa cum aceasta ar trebui să fie vizibilă în viața credincioșilor. Corintenilor le-a lipsit ceva din asta. De aceea scrisoarea lui adresată lor. Dacă ei ar fi ascultat de scrisoarea lui, Hristos ar fi fost glorificat prin aceasta. Dacă nu-l ascultau, Hristos ar fi fost și mai dezonorat. Aceste considerații l-au tulburat atât de mult pe Pavel, încât a decis să părăsească locul de slujire pentru a-l întreba pe Tit. Trebuia neapărat să afle care era starea corintenilor. Dacă au primit scrisoarea lui ca pe o voce de la Dumnezeu? Dacă își veniseră în fire?

După ce și-a luat rămas bun, a plecat din Troa. Presupun că și-a luat rămas bun de la acei oameni pe care tocmai îi condusesse la Domnul. El le va fi dat instrucțiunile necesare pentru drumul vieții de creștin pe care tocmai îl începuseră. Poate că au încercat să îl convingă să mai rămână puțin. Dar acest lucru era imposibil. Nu știu dacă a fost sfâșiat în sentimentele sale de acest lucru: ar trebui să plece, sau nu? La urma urmei, Domnul îi dăduse o ușă deschisă - și apoi să plece? Pe de altă parte, era dorința sa cordială pentru corinteni, pe care îi numește copiii săi iubiți, în ciuda tuturor neajunsurilor lor (1 Corinteni 4.11). El cedează în fața iubirii sale pentru ei.

Apoi își îndreaptă capul și inima în sus și îi mulțumește lui Dumnezeu. Este impresionant să vedem pentru ce îi mulțumește lui Dumnezeu, și anume pentru că viața sa de slujitor este

călăuzită de Dumnezeu și pentru că poate face cunoscut ceva despre Hristos oriunde merge. Nu-i așa că oferă o viziune remarcabilă asupra vieții? Nu trebuie să aplici acest lucru doar la slujirea directă pentru Domnul, deși aceasta este valabil în primul rând la aceasta. Îți amintești că ți-ai dăruit întreaga viață lui Dumnezeu pentru a fi umplută de El. Dacă nu ești sigur ce să alegi, fie că este vorba de școală, de un loc de muncă, de un loc de trai sau de altceva, să știi că Dumnezeu vrea să te călăuzească în decizia ta. Înainte de a alege, este foarte important să-ți cercetezi motivele și să te întrebi de ce te decizi așa. Dacă după ce ai luat o decizie cu toată sinceritatea, se poate totuși ca uneori să ai impresia că ai ales greșit.

Ceea ce spune Pavel aici poate da o mare liniște într-un astfel de caz. Dumnezeu ne poartă în Hristos în carul de triumf prin lume. Pavel folosește aici o vorbire simbolică. În antichitate, comandantul armatei victorioase se întorcea în țara sa pentru a organiza o procesiune triumfală. Toată lumea îl aclama. Toți soldații care l-au însoțit luau parte la omagiu. În același mod se vede Pavel aici în legătură cu Hristos, marele Învingător. Oriunde mergea, Îl arăta pe Hristos. El știa că Hristos îi conducea viața și că, prin urmare, cu Hristos putea face față oricărei situații. Nu a fost Hristos învingătorul? Dacă ai în inimă să-L faci pe Hristos mare în viața ta, acest lucru se va simți oriunde veți merge. Oamenii Îl vor „mirosi” pe Hristos. Aceasta îi confruntă cu Hristos. Aceasta duce, în mod necesar, la o decizie: pentru sau împotriva Lui. Ei nu pot scăpa atunci de felul în care tu trăiești. Din aceasta se ridică și o mireasmă spre Dumnezeu. Imaginează-ți cât de mult trebuie să Se bucure Dumnezeu să găsească pe pământ oameni care Îi amintesc de felul în care Fiul Său a fost pe acest pământ. Întreaga viață a Domnului Isus a fost o mireasmă pentru Dumnezeu. Fiecare întâlnire, pe care oamenii o aveau cu El, îi puna în fața unei alegeri. „Mireasma”, pe care El a răspândit-o, i-a condamnat pe oameni. A trăit cineva pentru gloria lui Dumnezeu? El a făcut-o. Același lucru este valabil și astăzi. Dumnezeu vrea ca Hristos să fie vizibil în viața noastră, în cuvintele noastre și în acțiunile noastre. Acest lucru îi va face pe oameni fie să se întoarcă împotriva lui Hristos și, de asemenea, împotriva noastră, fie să se întoarcă la Dumnezeu și să-L primească pe Domnul Isus cu credință. Așadar, mireasma lui Hristos este o mireasmă care constrânge la o decizie, care, în cele din urmă, se referă la a deveni mântuit sau a merge în pierzare.

Pentru oricine se îndepărtează de această mireasmă, își astupă nasul, ca să spunem așa, această mireasmă este o mireasmă pentru moarte. Pentru oricine respiră adânc în plămâni această mireasmă, această mireasmă înseamnă viață. Cât de importantă este viața ta de creștin! Ea pune pe oameni în fața unei alegeri cu consecințe veșnice.

Te simți acum total incapabil de o astfel de viață cu o responsabilitate atât de mare? Sper că da, pentru că nu este vorba de a face lucruri pe care le rezolvi cu ușurință. Pavel simte greutatea acestei responsabilități și exclamă: „Și cine este suficient pentru aceasta?”. Cu toate acestea, el nu și-a conformat viața la propriile standarde sau la standardele pe care alți oameni voiau să le impună. El nu a denaturat Cuvântul și nici nu a făcut vreo afacere din El, ca și cum ar fi putut să facă cu El ce voia și să-L interpreteze cum îi convenea mai bine. A vrut să fie sincer în toată conduita sa. El a vorbit „ca din Dumnezeu”, nu de la el însuși. Dumnezeu a fost sursa din care s-a alimentat. În același timp el era pe deplin conștient că trăia sub ochii lui Dumnezeu, că Dumnezeu îl privea în toate, în timp ce el îl avea pe Hristos înaintea ochilor în

toate. Și tu poți să-ți privești viața în acest fel. Acest lucru te eliberează de teama nefondată de opiniile oamenilor și de teama de a eșua în viața ta.

Citește încă o dată 2 Corinteni 2.12-17. – Cum poți fi o mireasmă a lui Hristos?

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.*

Anul 2003, pag. 23-30.

Internet: www.Daniel-Verlag.de